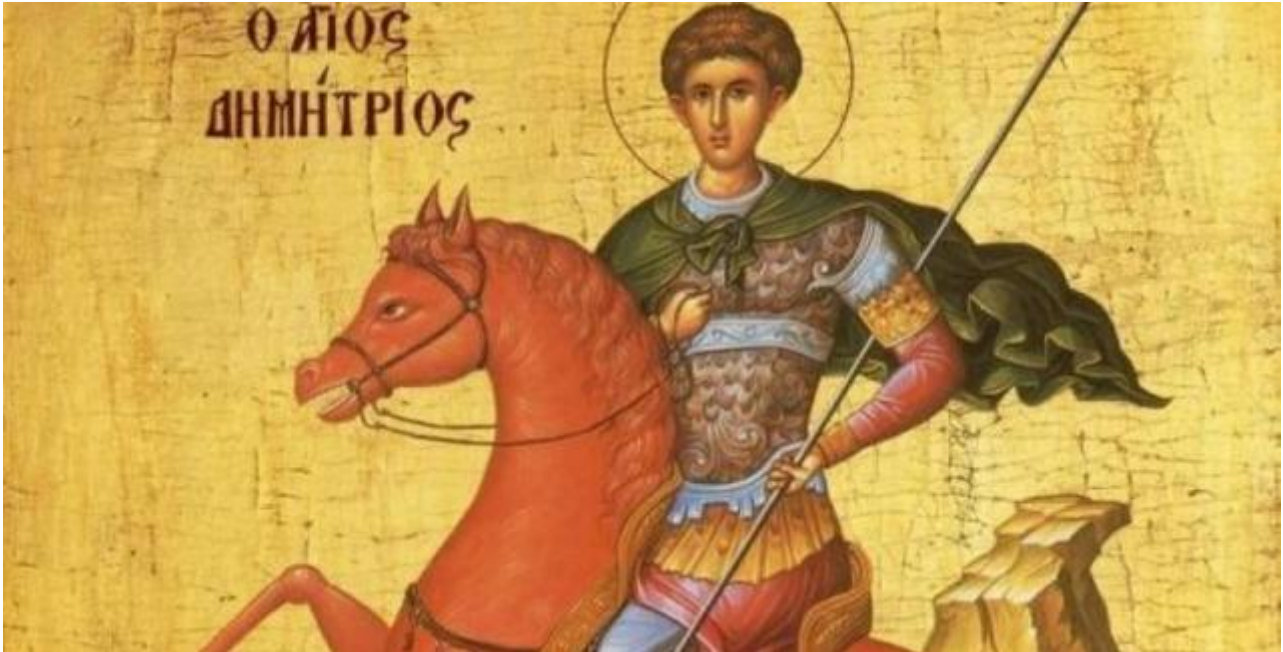

Άγιος Δημήτριος: Θαύμα σε τυ-φλό της Κωνσταντινούπολης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Ε-νας άν-θρω-πος α-πό την Αδρι-α-νού-πο-λη τυ-φλώ-θη-κε και έ-βα-λε στο νου του, να πά-ει στη Θεσ-σα-λο-νί-κη στον να-ό του α-γί-ου μεγα-λο-μάρ-τυ-ρος Δημητρίου να γι-α-τρευ-θεί.

Και ε-τοι-μά-σθη-κε να κι-νή-σει, αλ-λά οι συγ-γε-νείς του τον εμ-πό-δι-ζαν

λέ-γον-τάς του:

– Που θέ-λεις να πας άν-θρω-πε, που δεν μπο-ρείς να περ-πα-τή-σεις τό-σο δρό-μο πε-ζός, ε-νω μά-λι-στα εί-σαι και τυ-φλός! Κά-τσε στο σπí-τι σου και πα-ρα-κά-λε-σε τον Θε-ό και τον ά-γιο και θα σε ε-λε-ή-σουν κι ε-σέ-να, δι-ό-τι η ο δρό-μος εί-ναι πο-λύς και ε-πι-κίν-δυ-νος.

Ε-κεί-νος ό-μως κί-νη-σε στο δρό-μο σκον-τά-φτον-τας και χά-νον-τάς τον, και με πο-λύ κό-πο, ό-σο μπο-ρού-σε, πή-γαι-νε. Αύ-τον τον τα-λαί-πω-ρο βλέ-πον-τας ά-πό μα-κριά τους κό-πους και την προ-θυ-μί-α του ο μεγα-λο-μάρ-τυς Δη-μή-τριος έρ-χε-ται κα-βαλ-λά-ρης και συ-να-παν-τα τον τυ-φλό-νε-κεί-νον άν-θρω-πο, και του λέ-ει, σαν να μην ή-ξε-ρε:

— Που πη-γαί-νεις έ-τσι μο-να-χός, άν-θρω-πε, τυ-φλός και τα-λαί-πω-ρος;

Και ε-κεί-νος εί-πε:

— Πη-γαί-νω στον τά-φο του α-γί-ου Δη-μη-τρί-ου να α-να-βλέ-ψω

Λέ-γει ο Ά-γιος:

Δεν μπο-ρείς να πας δι-ο-τι ο δρό-μος ει-ναι μα-κρυ-νός και δύ-σκο-λος.

Κι ε-κεί-νος εί-πε πά-λι, ο-πως εί-πε και στους συγ-γε-νείς του:

— Έ-άν και δύ-ο χρό-νια παι-δευ-τω περ-πα-τών-τας, δεν θα στα-μα-τή-σω, έ-ως ο-του πά-ω ε-κεί.

Λέ-ει ο Ά-γιος:

— Ε-πει-δή έ-χεις τό-ση προ-θυ-μί-α να πας, έ-λα κα-βαλ-λί-κευ-σε έ-δω πί-σω μου πά-νω στο ά-λο-γο να σε με-τα-φέ-ρω καμ-πό-σο τό-πο να α-να-παυ-θείς. Κα-βαλ-λί-κευ-σε λοι-πόν, και τον πη-γε ε-κεί-νη την η-μέ-ρα στη Θεσ-σα-λο-νί-κη μέ-σα στην έκ-κλη-σία. Ο τυ-φλός, μη γνω-ρί-ζον-τας το θαυ-μα και τον τό-πο που βρι-σκό-ταν στε-κό-ταν συλ-λο-γι-σμέ-θος. Και του φαι-νό-ταν, ό-τι τον γέ-λα-σε ο άν-θρω-πος ε-κεί-νος και τον έ-φε-ρε πά-λι στο πα-ζά-ρι της Ά-δρι-α-νου-πό-λε-ως, και άρ-χι-σε να κα-τη-γο-ρεί ε-κεί-νο ό-που τον ά-νέ-βα-σε στο ά-λο-γό του λέ-γον-τας:

— Τι εί-χε με έ-με-να ο άν-θρω-πος ε-κεί-νος και δεν ά-φη-σε να σκον-τά-φτω στο δρό-μο μου; Με -γέ-λα-σε. Άλ-λοί-μο-νο σε με-να τον τυ-φλό και τα-λαί-πω-ρο.

Και με-ρι-κοί που τον ά-κου-αν του ει-πάν:

— Ω άν-θρω-πε, ε-σύ εί-σαι στη Θεσ-σα-λο-νί-κη μέ-σα στην έκ-κλη-σία του α-γί-ου με-γα-λο-μάρ-τυ-ρος Δη-μη-τρί-ου, και φαν-τά-ζε-σαι ό-τι ει-σαι μέ-σα στο πα-ζά-ρι της Ά-δρι-α-νου-πό-λε-ως;

Και ο τα-λαί-πω-ρος ο-πως ά-κου-σε αυ-τά τα λό-για, έ-ξε-πλά-γη και έ-μει-νε ά-φω-νος για πολ-λές ώ-ρες. Κα-τό-πιν τού-του φαί-νε-ται λοι-πόν ο με-γα-λο-μάρ-τυς Δη-μή-τριος, προς αυ-τόν στο όνειρό του τη νύ-χτα έ-κεί-νη, και του λέ-ει:

— Ω, άν-θρω-πε, μη πιά-νεις μό-νον με τα χέ-ρια σου αυ-τη την έκ-κλη-σία μου και κα-τα-λα-βαί-νεις την εύ-πρέ-πειά της, άλ-λα δες την με τα μά-τια σου. Και ά-νοι-ξαν τα μά-τια του, και εί-δε την θέ-ση και την εύ-πρέ-πειά του να-ου, και δό-ξα-σε τον Θε-ό και τον με-γα-λο-μάρ-τυ-ρα Δη-μή-τριο.

Από το βιβλίο: Άγιος Δημήτριος Πολιούχος Θεσσαλονίκης, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδά κ. Ιωάννη